

Мистерије Гинкове улице, Урош Петровић
Радознала Марта

Писац ове књиге, Урош Петровић рођен је 08.04.1967. године у Горњем Милановцу. Аутор је романа фантастике, романа у загонеткама и загонетних прича. Књиге су му објављене у разним земљама, као што су Италија, Грчка, Македонија.... Од 2008. до 2013. године био је председник Менсе Србије. Аутор је и водитељ загонетних прича, учесник и члан сталне поставе нових сезона „Фазони и форе“, а тера нацију на размишљање и у квизовима "Потера", као састављач питања, и у квизу "Лавиринт", као творац лавиринта, и најтеже препреке за такмичаре, оба на Јавном сервису РТС. Дружи се са читаоцима кроз књижевне сусрете, креативне радионице и позоришта. Један је од најуспешнијих решавача тестова IQ на свету.

Књига „Мистерије Гинкове улице“ необичнија је од осталих које сам до сада прочитала. У њој је главни лик Марта Смарт, девојчица зелене косе. Мени се она много допада баш зато што је паметна и необична. Њене играчке нису лутке и уобичајне ствари којим се нека девојчица игра, већ су то лупа, компас и батеријска лампа. Марта је девојчица која воли да истражује и открива тајне подрума и тавана Гинкове улице у којој живи. Она није једино дете у Гинковој улици. Ту су Венегор и Луција који помажу у решавању мистерија. Они су њени другари. Луција је девојчица чија је главна особина то што воли да машта, а Венегор је најзанимљивији друг Марти и њеним другарицама. Иако изгледа трапаво и смотано, он је решио неке мистерије и пре Марте. Осим њих, Гинкова улица има још занимљивих становника.

Мени је од свих њих најзанимљивији декица Лукијан, који је познат по својим најбољим кућицама за птице. Он је некада живео у Норвешкој, а сада је Мартин верни комшија. Његова кућа је врло занимљива за Марту. Он је био део највећег броја Мартиних мистерија. Ту је и професор Шизлап који није допуштао да неко уђе у његову необичну кућу у облику светионика уколико не зна одговор на његова три питања, а то никоме до сада није успело. Његова слика на илустрацији у књизи подсећа ме песника Рашу Попова. Марта је била радознала и знатижељна и због тога је налазила мистерије свуда око себе: у својој соби, у причама својих другара, на таванима, у подрумима у Лукијановој кући, на градилишту, у дворишту... Неке од ових мистерија делују јако тешко, а заправо је само потребно погледати на исту реченицу из другог угла или на други начин. Често се одговор крије у тој истој реченици и после открића решења чини ми се да је било скроз просто. Једна таква загонетка се зове „Највећа мистерија Марте Смарт“. Питање је шта може да прође кроз мали прозор док је затворен, а не може да прође кроз њега док је отворен. Ја сам размишљала шта би то могло бити, а одговор је врло прост -кишобран. Замка се крије у самој реченици, сви одмах помислимо на затворен прозор, а то се односи на сам предмет. Решење се крије у више значења саме реченице. За неке мистерије сам морала да погледам решење, па сам се после чудила како је могуће да га нисам знала, а тако је очигледно. Након неколико мистерија успела сам да остале решим са лакоћом зато што сам навикла

да размишљам на разне начине. Тако, док смо читали ову кљигу, моја мама, моји млађи и старији брат и ја, заједно смо решавали законетке. Чак је и мој млађи брат успео да реши први мистерију .Он је, иако млађи, имао шири поглед на ову загонетку, док смо се ми трудили да је решимо на само један, уобичајен начин. Те мистерије су као игре речи, са решењима која се налазе у самом тексту. За другу врсту мистерија потребно је сетити се правог пута. Једна од таквих је на пример „Мистерија нестанка Лукијановог монголског кишобрана“. Једног дана Лукијану је нестао кишобран из луксузног аутомобила у којем су били закључани прозори, гепек, врата, а лопов није ништа нити отворио, нити оштетио. Питање је како се то десило. Нисам могла да се сетим да се радиоло о моделу аутомобила без крова. Због тога је писац рекао да је реч о луксузном аутомобилу, али нисам обратила пажњу на то. У мистеријама ове књиге не би требало запостављати ни једну реч.

Мислим да је ову књигу забавније читати у друштву, него сам, у соби. Ја сам почела да читам сама, у својој соби, као и иначе. Међутим, добила сам жељу да неку загонетку прочитам својим укућанима. Читајући са својом породицом, схватила сам да је то забавније и занимљивије. Сви смо се надметали ко ће први да реши мистерију без обзира на године. Такмичили смо се у решавању и забављали истовремено. Можда би била добра идеја да је користим за свој рођендан. Симболичан је назив Мартине улице, јер је Гинко дрво чија је врста постојала и у време диносауруса, а истрајала је и до данашњег дана, па оно представља мудрост.

Прочитала сам да је Урош Петровић рекао:„Откривање је важније од открића. Тренутак открића правог одговора није ни близу толико важан колико пут до њега“. Ово може да се односи на читање ове књиге, јер долазећи до њених тајни, може да се научи о разним стазама које воде до знања.

